

DISSABTE SANT

Catedral de Sant Pere de Vic, 20-4-2019

No podem deixar perdre el Dissabte Sant. Tenim el perill d'abocar-nos tan intensament a la celebració de la Vetlla Pasqual que oblidem el valor i el significat d'aquest dia, que forma part del Tríduum Pasqual. Fem molt bé, doncs, de celebrar junts la litúrgia de les hores en aquest lloc tan significatiu (la cripta de la catedral), que ens porta a la certesa de la fe cristiana viscuda amb fidelitat per generacions i generacions d'homes i dones que han viscut en aquesta terra.

El Dissabte Sant ens mena a viure elements essencials de la nostra fe en Crist mort, sepultat i ressuscitat el tercer dia. Vull solament reflexionar breument en dues realitats que són —al meu entendre— molt importants per a nosaltres en aquest moments: el silenci de Déu i el que el sant pare Francesc ensenya en *Evangelii gaudium*: el temps és superior a l'espai (núms. 222-225).

Una paraula sobre el silenci de Déu. El sepulcre sempre és silenciós. El sepulcre de Crist també. Però, com pot restar en silenci el qui és la Paraula? Ja sabem que hi ha silencis més eloqüents que mil paraules. I certament que aquest silenci de Crist en el sepulcre és un d'aquests. Mes també hem de dir que per a nosaltres el silenci de Déu és, de vegades, molt punyent. És el silenci de Déu que hom ha reclòs en l'àmbit —diuen— del que és privat. És el silenci de Déu que no és acollit en el cor de les persones. El silenci de Déu d'aquells infants que, tot i anar a la catequesi, no saben qui és ell. És el silenci dels cristians quan, per por, per vergonya, per una falsa tolerància, no gosem parlar de Déu a aquells que tenim al nostre costat. Però hi ha un silenci encara més fort: ¿Senyor, com podeu permetre que tants i tants fills vostres no us coneguin ni us estimin? ¿Per què no trenqueu el vostre silenci, Senyor, davant tant de dolor en el cor de les persones, que, no coneixent-vos, són esclaus de la por, del consum, de l'hedonisme, de l'amor al diner, de la violència? Trenqueu, oh Senyor, el vostre silenci i feu que esclati la primavera de l'Amor, amb el vostre Fill ressuscitat, que ens faci a tots els cristians testimonis de l'esperança que mai no mor!

El Dissabte Sant ens duu a viure en l'espera. Ens costa, tant esperar. Som impacients, volem resultats immediats. Som en la cultura de la immediatesa. Vivim en la tensió entre el moment i el desig de plenitud. Però els temps de Déu són uns altres.

Francesc, papa, ens ensenya que el temps és superior a l'espai i que «aquest principi permet de treballar a llarg termini, sense obsessionar-se pels resultats immediats. Ajuda a suportar amb paciència situacions difícils i adverses, o el canvi de plans que

imposa el dinamisme de la realitat. Donar prioritat al temps és ocupar-se d'iniciar processos més que de posseir espais. L'evangelització requereix tenir present l'horitzó, assumir els processos possibles i saber que el camí és llarg».

Santa Maria, mare de la Soledat, protagonista com ningú del Dissabte Sant, ens ensenya a restar en silenci, escoltant el silenci de Déu, i eixamplant el seu cor a l'esperança. El que el Senyor ens dóna en la Pasqua del seu Fill és infinitament més gran que el que nosaltres puguem desitjar i entendre. Que ella pregui amb nosaltres i per nosaltres. Amén.